

ke besvarede A's begæringer om aktindsigt inden 10 dage efter modtagelsen af begæringerne, jf. bestemmelsen i forvaltningsloven § 16, stk. 2.

På side 150, første spalte, sidste afsnit, skriver Ombudsmanden: »I et brev til A udtalte jeg følgende: »Til behandling af B's ansøgning om opholdstilladelse medgik der ca. 10 måneder fra det tidspunkt, da B indgav sin ansøgning af 5. september 1989, og til Direktoratet for Udlændinge meddelte opholdstilladelse med telex af 12. juli 1990. En så langvarig sagsbehandlingstid er i forhold til B og hans hustru klart urimelig. Som det fremgår af Justitsministeriets udtalelse i anledning af Deres klage til mig, finder ministeriet det beklageligt, at der ikke er foretaget ekspeditioner i sagen i perioden fra den 18. oktober 1989 til 6. juli 1990, i hvilken periode sagen var sendt til Rigspolitichefen med henblik på nærmere undersøgelse af familieforholdet. Denne beklagelse kan jeg fuldt ud tilslutte mig.««

Mindretallet kan altså konstatere, at Ombudsmanden mener, at ca. 10 måneder er for lang en sagsbehandlingstid, uden at der reelt sker noget.

På side 12, under pkt. D, i beretningen kan man læse en meget kort sætning; den lyder, som følger: »I et antal sager har jeg erklæret mig inhabil. Dette var tilfældet i 7 sager i 1990. Folketingets Retsudvalg overdrog det til landsdommer Torben Plessing at behandle disse sager.«

Bag disse tre ultrakorte sætninger, nærmest skrevet i telegramstil, gemmer der sig en højst uheldig dobbeltmoral set i forhold til Ombudsmandens skarpe kritik af Rigspolitichefen og Direktoratet for Udlændinge vedrørende sagsbehandlingstiden.

De 7 sager, hvor Ombudsmanden erklærede sig inhabil, stammer fra 2 advokater, der på deres klienters vegne klagede til Ombudsmanden over Flygtningenævnets afslag om opholdstilladelse efter udlændingelovens bestemmelser.

Den første af de 7 skriftlige klager til Ombudsmanden blev indgivet af advokat Niels Forsby den 17. november 1988.

De 6 øvrige skriftlige klager til Ombudsmanden var indgivet af advokat Niels Henrik Christensen og var indgivet henholdsvis den 6. december 1988, den 14. juni 1989, den 10. juli 1989 og den 11. juli 1989. De 3 sidste var alle indgivet den 3. oktober 1989.

Som dokumentation kan der henvises til Retsudvalgets bilag, alm. del, bilag nr. 89-96, folketingsåret 1990-91 (1. samling).

Den ældste af disse sager havde således en behandlingstid på ca. 2 år, og den yngste af sagerne, den hurtigst behandlede af sagerne, havde en sagsbehandlingstid hos selveste Ombudsmanden på 13 måneder.

Det er i den forbindelse værd at lægge mærke til, at når man læser Ombudsmandens skrivelse til Retsudvalget under ombudsmandssager, bilag 25, af 1. marts 1989 (folketingsåret 1988-89) vedrørende tamilske flygtninge, så tilkendegiver Ombudsmanden i sit resumé, at Direktoratet for Udlændinge kunne være mere end 9 måneder om at behandle en ansøgning.

På side 15 i Ombudsmandens skrivelse under pkt. 5 vedrørende tamilsagen og familiesammenføringerne og sagsbehandlingen skrev Ombudsmanden dengang: »Min gennemgang af de konkrete sager har vist, at der i langt de fleste af disse er tale om en meget væsentlig overskridelse af den normale gennemsnitlige behandlingstid for familiesammenførings-sager. I 32 af sagerne blev de ansøgte tilladelser således meddelt mellem 7 og 16 måneder efter, at direktoratet havde modtaget den fornødne dokumentation af familieforhold samt ansøgning via dansk repræsentation i udlandet. I et flertal af disse sager var behandlingstiden nærmere de 16 end de 7 måneder.«

På side 17 under pkt. 7 i samme skrivelse vedrørende tamilsagen skrev Ombudsmanden følgende: »Jeg må – under henvisning til ovenstående – finde det overordentlig kritisabelt, at Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge har undladt at færdigbehandle ansøgninger om familiesammenføring vedrørende tamilske flygtninge inden for en rimelig tid. Jeg skal i den forbindelse erindre om, at det drejer sig om sager, hvor de pågældende har et retskrav på meddelelse af opholdstilladelse.